

Sprawa C-267/24**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

16 kwietnia 2024 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Administratiwen syd Warna (Bułgaria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

4 kwietnia 2024 r.

Strona skarżąca:

„Kanevi Komers DS” EOOD

Strona przeciwna:

Zamestnik izpylnitelen direktor na Dyrżawen fond „Zemedelie”
(zastępca dyrektora wykonawczego państwowego funduszu
„Rolnictwo”)

Przedmiot postępowania głównego

Skarga na decyzję, w której wnioskowana przez skarżącą pomoc na rzecz rolników w ramach systemów bezpośrednich płatności obszarowych została zatwierdzona według obniżonej stawki, a na skarżącą zostały nałożone kary, ponieważ w następstwie kontroli stwierdzono rozbieżności między powierzchniami wnioskowanymi a powierzchniami ustalonymi.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Wykładnia prawa Unii, art. 267 TFUE

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 15 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. jest bezpośrednio stosowany przez państwa członkowskie, czy też jego stosowanie wymaga przyjęcia przepisów krajowych?

2. Czy należy przyjąć, że art. 15 rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 stanowi, że aby właściwy organ został należycie powiadomiony przez beneficjenta o tym, że jego wniosek o przyznanie pomocy lub wnioski o płatność jest nieprawidłowy lub stał się nieprawidłowy po jego złożeniu, wystarczy, aby powiadomienie zostało dokonane jedynie w formie pisemnej i dotarło do właściwego organu – bez przewidzenia konieczności złożenia go poprzez specjalnie do tego przeznaczoną platformę?

3. Czy ustanowione w art. 15 rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 ograniczenia prawa beneficjenta do powiadomienia właściwego organu – bez nałożenia kar – o tym, że jego wniosek o przyznanie pomocy lub wnioski o płatność jest nieprawidłowy lub stał się nieprawidłowy po jego złożeniu, polegające na tym, że „właściwy organ powiadomił wcześniej beneficjenta o zamiarze przeprowadzenia kontroli na miejscu” oraz że „[organ poinformował już beneficjenta o] niezgodnościach we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność”, należy interpretować w ten sposób, że wymagają one istnienia dowodu powiadomienia beneficjenta przez organ administracyjny o zamiarze przeprowadzenia kontroli przez organ lub o niezgodności we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność? W tym względzie, biorąc pod uwagę, że beneficjent nie został poinformowany o zamiarze przeprowadzenia przez właściwy organ kontroli na miejscu oraz że organ ten nie poinformował wcześniej beneficjenta o niezgodności we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność, czy na podstawie tego przepisu rozporządzenia dopuszczalne jest odstąpienie przez beneficjenta – przed poinformowaniem go przez organ administracji, w sytuacji gdy kontrola została już przeprowadzona, a organ stwierdził istnienie niezgodności?

[4]. Czy zgodnie z motywem 17 i art. 15 rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 dopuszczalny jest przepis krajowy, zgodnie z którym „podmiot ubiegający się o wsparcie nie może wycofać złożonego wniosku ani jednego lub większej liczby systemów, których dotyczy ten wniosek, jeżeli: 1. został poinformowany o ustalonych w nim stanowiskach w odniesieniu do działek o ustalonych stanowiskach; 2. został poinformowany tym, że wybrano go do kontroli na miejscu; 3. przeprowadzono wobec niego kontrolę na miejscu i został poinformowany o stwierdzonych niezgodnościach w odniesieniu do obszarów i/lub zwierząt, co do których dokonano takich ustaleń”, a także praktyka organu krajowego związana z kontrolą na miejscu (bez powiadomienia beneficjenta o kontroli lub o jej wyniku) oraz praktyka organu krajowego, w ramach której wymaga się, aby pisemne powiadomienie o wycofaniu przez beneficjenta zostało dokonane w ramach konkretnego systemu – wyłącznie ze względów związanych z łatwiejszym administrowaniem wniosku?

[5]. Czy w postępowaniu sądowym ma zastosowanie art. 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 7.6.2016 R., C 202, s. 389–405), jeśli chodzi o karę nałożoną na producenta rolnego na podstawie art. 19a rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 (*uchylonego rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2022/1172 z dnia 4 maja 2022 r. uzupełniającym rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli we wspólnej polityce rolnej oraz stosowania i obliczania wysokości kar administracyjnych w związku z warunkowością* (Dz.U. L 183, 8.7.2022 R., s. 12–22)], z przewidzianym w tym ostatnim motywie 16, zgodnie z którym „*W celu zapewnienia jasności i pewności prawa należy uchylć rozporządzenie delegowane (UE) nr 640/2014. Rozporządzenie to powinno jednak nadal mieć zastosowanie do wniosków o przyznanie o płatności bezpośrednio złożonych przed 1 stycznia 2023 r., do wniosków o płatność złożonych w związku ze środkami wsparcia wdrażanymi na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 oraz do systemu kontroli i kar administracyjnych w odniesieniu do przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności.*”), które obowiązywało w roku kampanii z 2019 r. i w momencie nałożenia kary w piśmie powiadamiającym o dokonanej pomocy finansowej wypłaconej w ramach systemów i środków płatności bezpośrednich, opartych na powierzchni w ramach kampanii z 2019 r., o nr 05.12.2022 R., w sytuacji gdy w momencie rozpatrywania sprawy przez sąd w rozporządzeniu nr 640/2014, w wersji mającej zastosowanie od dnia 1.1.2023 R. (dostępnej na stronie internetowej <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX%3A32014R0640>), nie zawarto przepisu art. 19a?

Przepisy i orzecznictwo Unii Europejskiej

Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności: motyw 17, art. 15, 18, 19, 19a;

Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/1172 z dnia 4 maja 2022 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2116 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli we wspólnej polityce rolnej oraz stosowania i obliczania wysokości kar administracyjnych w związku z warunkowością: motyw 16, art. 13;

Karta praw podstawowych Unii Europejskiej: art. 49 ust. 1;

Wyrok z dnia 2 października 2014 r., Vlaams Gewest, C-525/13, ECLI:EU:C:2014:2254;

Wyrok z dnia 29 kwietnia 2021 r., Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea, C-294/19 i C-304/19, ECLI:EU:C:2021:340;

Wyrok z dnia 7 kwietnia 2022 r., SC Avio Lucos SRL, C-116/20, ECLI:EU:C:2022:273.

Przepisy prawa krajowego

Zakon za podpomagane na zemeleŝkite proizwoditeli (ustawa o wspieraniu rolników, zwana dalej „ZPZP”): art. 41, 43;

Naredba Nr 5 ot 27.02.2009 g. za uslowijata i reda za podawane na zajawlenija po schemi i merki za direktni plasztanija (rozporządzenie nr 5 z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków i trybu składania wniosków w ramach systemów i środków płatności bezpośrednich): art. 1, 2, 4, 11, 12, 14;

Zgodnie z art. 14 ust. 1 tego rozporządzenia wnioskodawca ubiegający się o wsparcie może wycofać wniosek lub jedną lub większą liczbę systemów i środków z tego wniosku do momentu dokonania płatności w ramach danego systemu lub środka. Wycofanie następuje poprzez złożenie pisemnego wniosku do właściwej dyrekcji regionalnej państwowego funduszu rolnego.

Zgodnie z art. 14 ust. 6 tego rozporządzenia „Podmiot ubiegający się o wsparcie nie może wycofać złożonego wniosku ani jednej lub większej liczby pozycji, których dotyczy ten wniosek, jeżeli: 1. został poinformowany o ustalonych w nim stanowiskach w odniesieniu do działek o ustalonych stanowiskach;

2. został poinformowany tym, że wybrano go do kontroli na miejscu;

3. przeprowadzono wobec niego kontrolę na miejscu i został poinformowany o stwierdzonych niezgodnościach w odniesieniu do obszarów i/lub zwierząt, co do których dokonano takich ustaleń”.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania

- 1 Skarżąca złożyła wniosek o wsparcie w ramach kilku obszarowych systemów i środków płatności bezpośrednich, w odniesieniu do kampanii z 2019 r. Wsparcie pochodzi z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i budżetu krajowego Republiki Bułgarii.
- 2 W odniesieniu do wniosku przeprowadzono kontrole administracyjne i kontrolę na miejscu. Zgodnie z twierdzeniem skarżącej zawartym w skardze do sądu odsyłającego w dniach od 8 do 28 sierpnia 2019 r. państwowy fundusz rolny przeprowadził kontrolę obszarów, których dotyczy wnioski skarżącej. Według skarżącej w ustaleniach z tej kontroli obszary zgłoszone przez spółkę w ramach

kilku systemów zostały uznane za w pełni kwalifikowalne. W odpowiedzi na swoje zapytanie sąd krajowy został poinformowany, że kontrola została przeprowadzona między 22 a 25 października 2019 r., przy czym nic nie wskazuje na to, że beneficjent został powiadomiony o ustaleniach kontroli lub że został poinformowany, że zostanie ona przeprowadzona. Nie podano numeru i daty zarządzenia wyznaczającego kontrolę.

- 3 W powiadomieniu nr 02–250–2600/3865 z dnia 4 listopada 2019 r., złożonym w biurze regionalnej dyrekcji państwowego funduszu rolnego w mieście Tyrgowiszte, skarżąca spółka oświadczyła, że wycofuje z wniosku o przyznanie pomocy szczegółowo wymienione obszary.
- 4 W tym kontekście zastępca dyrektora wykonawczego państwowego funduszu rolnego wydał pismo powiadamiające URN: 662032 o numerze referencyjnym 01–2600/6992 z dnia 5 grudnia 2022 r. w przedmiocie zatwierdzenia i wypłaty pomocy finansowej w ramach obszarowych systemów i środków płatności bezpośrednich, w odniesieniu do wniosku o przyznanie pomocy skarżącej o numerze 25/240419/09561, w ramach kampanii z 2019 r.
- 5 W piśmie powiadamiającym przyznano pomoc finansową skarżącej spółce, lecz obniżono wnioskowane przez nią kwoty (w istocie ze względu na ustalenie nadmiernie zadeklarowanych obszarów), w następujący sposób:

C 13 631,34 BGN w ramach podśrodka 13.1. Płatności wyrównawcze w regionach górskich/(NR 1); w wysokości 2275,96 BGN w ramach podśrodka 13.2. Płatności wyrównawcze dla innych obszarów dotkniętych znacznymi ograniczeniami naturalnymi/(NR 2); w wysokości 46 475,43 BGN w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej (SEPP); w wysokości 58,98 BGN w ramach systemu płatności redystrybucyjnych; w wysokości 22 779,74 BGN w ramach systemu wsparcia związanego z produkcją owoców (grupa główna) (SP – podstawowa); w wysokości 20 082,53 BGN w ramach systemu wsparcia związanego z produkcją owoców (śliwek i winogron stołowych) (SP – inne); w wysokości 17 632,87 BGN w ramach systemu płatności z tytułu praktyk rolniczych korzystnych dla klimatu i środowiska naturalnego – zielone płatności bezpośrednie; w wysokości 1436,87 BGN w ramach systemu wsparcia związanego z produkcją warzyw (pomidorów, ogórków, korniszonów i bakłażanów); w wysokości 12 801,05 BGN w ramach systemu wsparcia związanego z produkcją warzyw (papryka) – P), a także w wysokości 1556,39 BGN w ramach systemu wsparcia związanego z produkcją warzyw (ziemniaków, cebuli i czosnku) (SZ – KLCz).

Zgodnie z art. 19 i 19a rozporządzenia nr 640/2014 naliczono również kary podlegające potrąceniu z przyszłych płatności, w następujący sposób:

w ramach SEPP – 22 712,35 BGN; w ramach „Podśrodka 13.1/NR1” – 6920,23 BGN; w ramach „Podśrodka 13.2/NR2” – 1533,15 BGN; w ramach SP – podstawowa – 22 779,74 BGN.

- 6 W odniesieniu do wycofania działek strona przeciwna wskazała sądowi odsyłającemu, że w jej ocenie twierdzenie skarżącej spółki, iż doszło do wycofania obszarów na podstawie zawiadomienia o nr 02–250–2600/3865 z dnia 4 listopada 2019 r., jest bezzasadne. Zdaniem strony przeciwnej, aby wycofanie było ważne, musi ono zostać dokonane w zintegrowanym systemie zarządzania i kontroli w sposób i w trybie umożliwiającym pozostawienie śladu istotnego dla rozpatrzenia wniosku. W zintegrowanym systemie zarządzania i kontroli opracowano funkcjonalność, która przy złożeniu wniosku o pełne lub częściowe cofnięcie obszarów przeprowadza sprawdzenia dopuszczalności tego cofnięcia. Każdy inny sposób cofnięcia, który nie umożliwia obiektywnej możliwości przeprowadzenia kontroli dopuszczalności cofnięcia, nie był częścią akt dotyczących wniosku i nie był traktowany jako wniosek o cofnięcie. W związku z tym pismem o nr 02–2600/6724#1 z dnia 18 grudnia 2019 r. prezes skarżącej spółki został poinformowany, że nie może wycofać działek w sposób sprzeczny z wymogami art. 14 ust. 6 rozporządzenia nr 5 z dnia 27 lutego 2009 r.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 7 Zdaniem „Kanevi Komers DS” EOOD rozporządzenie 2021/2115 nie ma zastosowania w zakresie, w jakim obejmuje ono lata 2023–2027. Skarżąca uważa, że do sporu mają zastosowanie przepisy rozporządzenia nr 1306/2013 i rozporządzenia nr 640/2014. Twierdzi ona, że powiadomiła organ administracji o wycofaniu wnioskowanych obszarów w odpowiednim czasie, i uważa, że zachowała formę pisemną przewidzianą w art. 15 rozporządzenia nr 640/2014. Podnosi ona, że w zarządzeniu o przeprowadzeniu kontroli na miejscu nie wskazano żadnych działek, w związku z czym organ administracji nie miał dowodów na to, że właśnie obszary, które zostały wycofane, były obszarami wskazanymi do kontroli w zarządzeniu o przeprowadzeniu kontroli na miejscu. Jej zdaniem zgodnie z art. 15 rozporządzenia nr 640/2014 kar administracyjnych przewidzianych w owym rozdziale nie stosuje się w odniesieniu do części wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność, co do których beneficjent poinformował właściwy organ na piśmie, że wniosek o przyznanie pomocy lub wniosek o płatność jest nieprawidłowy lub stał się nieprawidłowy od czasu jego złożenia, chyba że właściwy organ powiadomił wcześniej beneficjenta o zamiarze przeprowadzenia kontroli na miejscu lub o jakichkolwiek niezgodnościach we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność. Podane przez beneficjenta informacje, o których mowa w ust. 1, powodują dostosowanie wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność do faktycznej sytuacji. Skarżąca jest zdania, że bezpośrednio zastosowanie przepisu prawa Unii Europejskiej prowadzi do tego, że hipotezy zawarte w art. 14 ust. 6 rozporządzenia nr 5, zgodnie z którymi cofnięcie jest niedopuszczalne, należy również traktować jako dwie hipotezy – tę określoną w pkt 1 – a mianowicie że wnioskodawca został powiadomiony o nieprawidłowościach w jego wniosku przed złożeniem wniosku o cofnięcie, a także drugą hipotezę – wynikającą kumulatywnie z pkt 2 i 3 – zgodnie z którą wnioskodawca został powiadomiony przed złożeniem wniosku o cofnięcie, że został wybrany do przeprowadzenia kontroli na miejscu, został

skontrolowany na miejscu i stwierdzono istnienie nieprawidłowości. Uważa ona, że żadna z dwóch opisanych powyżej przeszkód nie występuje w przypadku wycofania niniejszego wniosku.

- 8 Zastępca dyrektora wykonawczego państwowego funduszu rolnego uważa, że nie ma potrzeby występowania z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym. Jego zdaniem nie zachodzi sprzeczność między prawem krajowym a prawem Unii, zaś przepis sankcjonujący zawarty w art. 19a rozporządzenia nr 640/2014 został zastosowany prawidłowo, ponieważ akt ten został wydany przed dniem 1 stycznia 2023 r.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia odesłania prejudycjalnego

Spór dotyczy ważności procedury wycofania działek przez skarżącą spółkę, a w szczególności kwestii, czy spółka ta jest uprawniona do wycofania działek, co do których wnioskowała o przyznanie pomocy, nie za pośrednictwem zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, lecz w sposób określony w art. 15 rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 i w art. 14 rozporządzenia nr 5 z dnia 27 lutego 2009 r., w drodze pisemnego wniosku skierowanego do odpowiedniej regionalnej dyrekcji państwowego funduszu rolnego – i w sytuacji gdy nie została ona poinformowana o zamiarze przeprowadzenia przez właściwy organ kontroli na miejscu ani nie została wcześniej poinformowana o istnieniu niezgodności we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność.

Spór dotyczący stosowania przepisów krajowych jest rozpatrywany w świetle motywu 17 oraz art. 15 i 19a rozporządzenia delegowanego nr 640/2014, z uwzględnieniem okoliczności, że to ostatnie zostało uchylone rozporządzeniem delegowanym nr 2022/1172, a także art. 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Brak jest wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w podniesionych spornych kwestiach, którą mógłby zastosować sąd krajowy.

Formułując pytania prejudycjalne, sąd odsyłający stwierdził, że w art. 15 rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 przewidziano, co następuje: „Kar administracyjnych przewidzianych w niniejszym rozdziale nie stosuje się w odniesieniu do części wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność, co do których beneficjent poinformował właściwy organ na piśmie, że wniosek o przyznanie pomocy lub wniosek o płatność jest nieprawidłowy lub stał się niepoprawny od czasu jego złożenia, chyba że właściwy organ powiadomił wcześniej beneficjenta o zamiarze przeprowadzenia kontroli na miejscu lub o jakichkolwiek niezgodnościach we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność”.

Biorąc pod uwagę niniejszy spór, przytoczony przepis budzi następujące wątpliwości w związku z jego stosowaniem:

po pierwsze, jak należy rozumieć część przepisu, zgodnie z którą „beneficjent poinformował właściwy organ na piśmie, że wniosek o przyznanie pomocy lub wnioski o płatność jest nieprawidłowy lub stał się niepoprawny od czasu jego złożenia”, i czy tę część przepisu należy interpretować w ten sposób, że w celu zapewnienia jej przestrzegania wystarczy, aby powiadomienie zostało jedynie dokonane na piśmie i zostało przekazane właściwemu organowi czy też powiadomienie powinno (zgodnie z praktyką krajową) być złożone w określonym formacie i za pośrednictwem specjalnej platformy – w sytuacji gdy takie wymogi nie są określone w rozporządzeniu, a w rozporządzeniu tym nie przewidziano wyraźnie właściwości państw członkowskich do ustanowienia dodatkowych przepisów dotyczących jego wykonania;

po drugie, jaką wykładnię należy nadać części tego przepisu, zgodnie z którą „chyba że właściwy organ powiadomił wcześniej beneficjenta o zamiarze przeprowadzenia kontroli na miejscu lub o jakichkolwiek niezgodnościach we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność”, w związku z czym konieczne jest dokonanie wykładni, do jakiego momentu – związanego ze złożeniem przez beneficjenta wniosku o cofnięcie w odniesieniu do obszarów – nie powinny istnieć wskazane w tym przepisie dwie negatywne przesłanki, zgodnie z którymi „chyba że właściwy organ powiadomił wcześniej beneficjenta o zamiarze przeprowadzenia kontroli na miejscu” lub „o jakichkolwiek niezgodnościach we wniosku o przyznanie pomocy lub wniosku o płatność” i, biorąc pod uwagę brzmienie tego przepisu, czy należy interpretować go w ten sposób, że w przypadku braku powiadomienia beneficjenta o zamiarze przeprowadzenia przez organ kontroli lub powiadomienia beneficjenta o istnieniu niezgodności we wniosku beneficjent ten jest uprawniony do pisemnego powiadomienia właściwego organu o tym, że wniosek o przyznanie pomocy lub wnioski o płatność jest nieprawidłowy lub stał się nieprawidłowy po jego złożeniu, do dnia powiadomienia beneficjenta o istnieniu negatywnych przesłanek złożenia przez niego powiadomienia.

W art. 19a rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 przewidziano kary nakładane na spółkę będącą skarżącą w niniejszej sprawie.

Sąd odsyłający stwierdza, że w wersji rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 (dostępnej w dniu 3 kwietnia 2024 r. pod adresem <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A02014R0640-20210903>) przepis art. 19a istnieje w brzmieniu, o którym mowa powyżej.

W kolejnej wersji rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 (dostępnej od dnia 3 kwietnia 2024 r. pod adresem <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32014R0640>) brakuje przepisu art. 19a.

Sąd odsyłający wskazuje, że w motywie 16 rozporządzenia delegowanego 2022/1172 wskazano, że „W celu zapewnienia jasności i pewności prawa należy uchylić rozporządzenie delegowane (UE) nr 640/2014. Rozporządzenie to powinno jednak nadal mieć zastosowanie do wniosków o przyznanie o płatności

bezpośrednie złożonych przed 1 stycznia 2023 r., do wniosków o płatność złożonych w związku ze środkami wsparcia wdrażanymi na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 oraz do systemu kontroli i kar administracyjnych w odniesieniu do przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności”, a w art. 13, zatytułowanym „Uchylenie”, wskazano, że „Rozporządzenie delegowane (UE) nr 640/2014 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2023 r. Rozporządzenie to stosuje się jednak nadal do: a) wniosków o przyznanie pomocy w ramach płatności bezpośrednich złożonych przed 1 stycznia 2023 r.; b) wniosków o płatność złożonych w związku ze środkami wsparcia wdrażanymi na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1305/2013; [c)] systemu kontroli i kar administracyjnych w odniesieniu do przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności”.

Pojawia się pytanie o ważność uchylenia art. 19a rozporządzenia delegowanego nr 640/2014 w jego ostatejnej wersji (która to wersja obowiązuje od dnia 1 stycznia 2023 r. i w momencie rozpatrywania sprawy).

Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie dotyczące uchylenia sankcjonującego przepisu zawartego w art. 19a ostatejnej wersji rozporządzenia delegowanego nr 640/2014, i w sytuacji gdy akt administracyjny określający nałożoną (na tej brakującej już podstawie) karę został przyjęty w dniu 5 grudnia 2022 r., to jest przed wejściem w życie ostatejnej wersji rozporządzenia delegowanego nr 640/2014, lecz akt ten został zaskarżony i sąd odsyłający orzeknie w przedmiocie zgodności z prawem tego aktu administracyjnego po uchyleniu art. 19a tego rozporządzenia, należy zadać pytanie dotyczące możliwości stosowania art. 49 ust. 1 zdanie trzecie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do nałożonej kary.

Biorąc pod uwagę okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu w postępowaniu głównym, przepisy prawa Unii Europejskiej, prawo krajowe i doktrynę krajową, sąd odsyłający jest zdania, że aby wykonać obowiązek dokonania zgodnej z prawem Unii wykładni mających zastosowanie przepisów prawa krajowego, należy zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE.